

Skær

af
Lho Brockhoff

Det var ikke en knækkende lyd. Mere kvasende. Den blev blødt op blodet, der flød fra mandens næse. Den sprøde lyd af hud, som var blevet revet i stykker og efterlod store sår.

Lil stod målløs og stirrede. Den mand, hvis fingre for et øjeblik siden havde strammet om hendes hals, lå nu og spjættede. Og Renée stod over ham. Hendes fod var solidt plantet i hans ansigt, mens hendes udtryk var hårdt og koldt. Hun stod der bare. Den eneste lyskilde var en gadelampe lidt derfra. I mørket fik den hendes hud til at se sygeligt gullig ud, men hendes hår blev gyldent, og skyggerne ved ansigtet lå hårdt.

”Svin!” Hun spyttede ham i ansigtet. Så sparkede hun til ham igen.

Den kniv, han havde brugt til at true Lil med, lå tæt på ham. For langsomt famlede hans fingre over asfalten. Renée trådte på hans hånd. Hårdt. Han skreg.

Lil gispede efter vejret. Hendes luftrør var blevet mast faretruende sammen. Hun lænede sig tungt mod muren, mens det hele var ved at sortne.

Forsigtige hænder kærtegnede hende, og hun blev holdt helt tæt ind til en senet, stærk krop, selvom kvindens bryster føltes bløde mod hendes ansigt.

Det var sådan, hun første gang havde mødt Renée.

Renée tog sig af Lils sår og sørgede for at følge hende til politistationen. Efter dét forsvandt hun bare.

Næste gang, de mødtes, var under de samme gadelygter, som badede storbyen i et gulligt skær.

Dit navn er Lil.

Lil. Lil. Lil. Lil. Lil. Lil. Lil. Lil. Lil. Lil. Lil.

Dryp.

Dryp.

Regn.

Lil.

Jeg ved.

At du er bange for.

Jeg har altid været den, der tog mig af dem.

Som havde brug for det.

Men nu gik.

Det galt.

Da jeg tog mig af dig.

Fandt han dig.

Han kommer.

Da hun først kom hertil, plejede Lil tit at gå hjem fra sit arbejde alene. Også selvom det var mørkt. Hun flyttede ind til byen efter at være vokset op i en by, som altid sov. Et sted, hvor rige mennesker byggede fantastiske huse. Som de sov i.

Så da hun flyttede til storbyen, holdt hun op med at sove. Hun havde egentligt tænkt sig at studere. Men hun droppede hurtigt ud og fik et job. Fik traumer, der holdt hende oppe om natten. Men før traumerne gik hun altid under de gullige skær fra gadelamperne. Når det var helt mørkt. Hun plejede at sige, at alt var som forandret om natten – selv kulden og regnen. Under lamperne blev det til guldregn.

Nu gik hun ikke længere alene om aftenen. Kun når noget i denne her retning skete. Når busserne var kørt fra hende på en lørdag aften, og det var for koldt og vådt til at stå en hel time og vente. Det var efterhånden længe siden, at hendes kæreste havde fulgt efter hende. Længe siden Renée havde sparket hans ansigt ind.

Hun bandt sin trenchcoat lidt tættere om sig og trak kraven længere op, så halsen ikke blev våd. Så begyndte hun at gå, stille med blikket rettet mod fortovet. Hun

trådte i en vandpyt, og hendes fødder blev våde, for der var et stort hul ved hælen i hendes All Stars. Hun kiggede op. Guldregnen var forvandlet til sygelig, betændt regn.

Du.

Du er.

Bange.

Smuk.

Lille.

Skrøbelig.

Men jeg kan stadig.

Se dig.

Hvor er du på vej hen? Du skal passe på med at gå alene ...

Der er altid folk på gaden i de større byer. Lil plejede at gå smilende forbi dem. Tit lo hun lidt med, når grupper af folk tumlede lamme hen ad fortovet og ønskede hende en god aften. Nu gik hun bare forbi to vaklende popdreng, som mumlede noget efter hende, hvorpå de satte musik på deres mobiler og begyndte at synge med

til et eller andet beat, der kradsede ud gennem telefonens højttalere. Hun satte farten op.

Der er noget over tunneller. Eller bare små gader. Hun skulle under en bro. Lyden af Nik og Jay kunne stadig svagt høres bag hende. Foran hende gav skridt genlyd i gangen under broen. En eller anden hætteklædt, stor type var på den anden side. Han kom fra den modsatte retning, så deres ruter ville mødes. Hun rystede. På grund af kulden, selvfølgelig. Så hun fortsatte bare med at gå uden at sætte farten ned. Faktisk satte hun den lidt op.

Hun blev ved med at gå. Uden at se på ham. Forsøgte at virke naturlig. Hun gjorde det modsatte, når hun kiggede lige frem for sig på en stiv og stædig måde. Det var sikkert ikke så farligt, som hun troede. Snart ville det være forbi. En.

Lyden af hans fodtrin standsede.

To.

Hun blev ved med at gå.

”Hey!”

Tre. Hun gav et forfrossent og forskrækket gisp fra sig. Han hørte det, så hans stemme blev blødere.

”Hey, har du ild?”

Der var en knækkende lyd. Nej ikke knækkende. Mere knasende. Mandsstemmen fra før gav et overvældet skrig fra sig. Hun snurrede rundt. Han lå på jorden. Gispende. Han lå på jorden med sin arm i en mærkeligt unaturlig vinkel.

En høj, ranglet kvinde stod bøjet over ham.

”Du holder fingrene væk!”

”For satan! Syge kæ...”

Han nåede ikke at sig mere. Hun sparkede ham. I ansigtet. Han ville nok have skreget, havde han haft tid til det. Lil skreg. Det var et lillepigeskrig.

”Hvad er det, du laver?!” råbte hun, så meget som hendes rystende stemme tillod. Manden lå stille. Man kunne stadig ikke se hans ansigt for hættten. Han lå bare og spjættede.

”Du slår ham ihjel!”

Renée steg ned fra sit bytte og gik over til Lil, som trak sig tilbage med en nervøs jamren. Det gule lys badede halvdelen af Renées ansigt. Der var et blidt udtryk.

Jeg sagde det jo.

Du er bange for mig.

Men nogen skal.

Tage sig af dig.

Lil.

”Bare rolig. Jeg hjælper dig.”

Lil så forbavset ud. På jorden gispede manden efter luft gennem, hvad der sikkert var, en smadret næse.

”Hjælper mig med hvad?”